

Arrest

nr. 212 619 van 21 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en T. LIPPENS
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. UNGER *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1993.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 25 december 2015 en dient op 14 januari 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 9 maart 2018 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 30 maart 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Gul Bawri (district Jaghatu, provincie Ghazni). U bent een Hazara van etnische origine.

Na de dood van uw ouders nam uw oom aan moederszijde u onder zijn hoede. Hij behandelde u echter slecht. Zo sloeg hij u en dwong hij u te werken voor hem. U moest in Ghazni-stad geld voor hem gaan verdienen. Ook gaf hij u op een dag een messteek.

U werd vier of vijf keer op weg naar Ghazni-stad tegengehouden door enkele leden van de Taliban. Ze sloegen u en eisten dat u bij hen zou aansluiten. U weigerde en betaalde hen geld om door te mogen reizen.

U was dit allemaal beu en besloot Afghanistan te verlaten. Uw oom aan vaderszijde hielp u het land te verlaten door met u een paspoort te gaan halen in Kabul. Met dit paspoort reisde u naar Iran, waar u drie dagen verbleef vooraleer via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland op 25 december 2015 in België aan te komen. U vroeg op 14 januari 2016 asiel aan. In Griekenland werden op 20 december 2015 uw vingerafdrukken genomen.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest dat uw oom aan moederszijde of de Taliban u zullen vermoorden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, kopieën van uw paspoort, een brief van uw werkgever in Afghanistan en documenten in verband met de hartoperatie die u in België onderging.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure de volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er kon worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde recente herkomst uit Jaghatu. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de

mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt voor uw vertrek uit Afghanistan in Jaghatu te hebben gewoond.

Vooreerst dient te worden gewezen op de vaststelling dat er wat schort aan uw beweerde tijdstip van vertrek uit Afghanistan. Volgens uw verklaringen zat er ongeveer een maand tussen het moment dat u Afghanistan verliet en uw aankomst in België. Dit gaat geheel in tegen de informatie zoals die terug te vinden is in de kopieën van uw paspoort. De stempels die in het paspoort zijn aangebracht, tonen aan dat u op 1 februari 2015 Afghanistan verliet en Iran binnenkwam via de stad Mashad (zie administratief dossier). U zou pas in België aangekomen zijn op 25 december 2015 (CGVS, p.20 & verklaring DVZ, vraag 31). Dat u Afghanistan eind november 2015 zou hebben verlaten, is dus uitgesloten.

Verder kan het CGVS geen geloof hechten aan uw verklaring als zou u tot voor uw vertrek uit uw land van herkomst in Jaghatu gewoond hebben. Zo dient ten eerste te worden gewezen op uw bijzonder gebrekkige geografische kennis van deze regio. Waghaz, een district dat grenst aan Jaghatu, zou u kennen maar weet u niet te situeren (CGVS, p.23). Het district Rashidan, dat eveneens grenst aan het district waarvan u beweert afkomstig te zijn, kent u niet (CGVS, p.24). U weet verder geen enkele van de nochtans talrijke omliggende provincies van Ghazni te benoemen en stelt foutief dat Daykundi geen naburige provincie is (CGVS, p.23). De dorpen Dahi Qazi, Qalandar Khail, Kala Khail en Qash Sayida, dorpen die in de nabije omgeving liggen van het dorp waar u verklaart te zijn opgegroeid, weet u niet te situeren (CGVS, p.24). Uw zeer fragmentarische kennis van de geografie van de regio, is een eerste aanwijzing dat u niet in Jaghatu heeft gewoond.

Ook met andere zaken die een inwoner van Jaghatu zou moeten weten, blijkt u niet vertrouwd. U bent bijvoorbeeld niet gekend met de namen 'Waez Sahid' en 'Bahrami Sahid' (CGVS, p.26). Dit zijn nochtans benamingen voor Jaghatu die eveneens gangbaar zijn. De etnisch-sociale compositie van Jaghatu is u ook ongekend. Zo stelt u dat er Oezbeken in het district zouden wonen (CGVS, p.26 & 27). Dit is in strijd met de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Gevraagd in welke dorpen die Oezbeken dan wel wonen, moet u overigens het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.27). Dat er Pashtounen in het district wonen weet u wel, doch weet u opnieuw niet te specificeren in welke dorpen zij zijn (CGVS, p.27).

Ook uw beweerde werkzaamheden in Ghazni komen niet geloofwaardig over. U verklaart dat u in Ghazni-stad appels en appelsienen ging verhandelen (CGVS, p.9). U verklaart dat u dit deed in de bazaar van 'Sehnama', aan de brug van 'Pul e Maida'. (...) Of er water liep onder de brug waar u zou gewerkt hebben kan u niet zeggen, wat eveneens opmerkelijk is (CGVS, p.16). U bent evenmin op de hoogte van het feit dat Ghazni-stad een voor de regio belangrijke luchthaven heeft (CGVS, p.16). U zou wel weten dat in Ghazni een militaire basis ligt maar weet niet of hier buitenlanders actief waren. Dit verbaast wederom, gezien zowel Amerikaanse als Poolse troepen jarenlang instonden voor de veiligheid in de stad en de omliggende districten. Gevraagd om één van de vele moskeeën in de stad te benoemen, antwoordt u verbazingwekkend genoeg dat u er geen moskeeën zag (CGVS, p.29). Verder wordt u gevraagd welke districten men dient te passeren om van uw dorp in Ghazni te geraken maar weet u slechts twee dorpen te benoemen. Van het district 'Walimuhammad-e-Shahid', dat u onvermijdelijk dient te doorkruisen, hoorde u nog nooit (CGVS, p.15). Dat u in Ghazni stad zou hebben gewerkt, blijkt alleszins niet uit uw verklaringen.

U wordt voorts gevraagd enkele incidenten te benoemen die zouden hebben plaatsgevonden in Jaghatu, maar uw kennis blijkt ook hier beperkt. U haalt een incident aan waarbij u getuige zou zijn geweest van een onthoofding van mensen (CGVS, p.17). Opvallend genoeg weet u niet over welke mensen het dan wel juist zou gegaan zijn. Geconfronteerd met het feit dat u dit toch zou moeten weten, zeker gezien u ook verklaart dat dit in uw dorp zou gebeurd zijn, antwoordt u dat u nog kind was (CGVS, p.17). Gezien u drieëntwintig jaar oud zou zijn geweest ten tijde van dit incident, kan dergelijk antwoord niet bepaald serieus worden genomen. Bovendien spreekt u zich hierover tegen. U verklaart dat deze onthoofding zou hebben plaatsgevonden een maand voor uw vertrek uit Afghanistan, waar u bij de DVZ nog sprak van een jaar (CGVS, p.17 & vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Dat dit een fout zou zijn geweest van een werknemer van de DVZ lijkt uitgesloten. Zo geeft u zelf aan dat de vragenlijst u werd herlezen, waardoor u de kans kreeg om deze beweerde fout te corrigeren (CGVS, p.2).

U haalt verder het mediagenieke incident aan waarbij de gevangenis van Ghazni werd aangevallen en geeft aan dat u toen nog in Afghanistan was, dit terwijl u eerder in het gehoor nog verklaarde dat u al vertrokken was (CGVS, p.27 & 28). Gezien dit incident plaatsvond op 14 september 2015, meer dan een half jaar nadat u volgens de gegevens in uw paspoort Afghanistan verliet, is het nochtans uitgesloten dat u toen in Afghanistan kon geweest zijn en dient onvermijdelijk te worden vastgesteld dat uw beperkte kennis aangaande bepaalde zaken weinig authentiek en veeleer ingestudeerd blijkt. Dat u verder werkelijk niets over deze "jail break" weet te vertellen, bevestigt overigens dat u zich toen niet in Jaghatu bevond (CGVS, p.28). U haalt verder nog een ander incident aan waarbij u wel nog in Jaghatu zou gewoond hebben, namelijk de overstroming van de belangrijke waterdam van 'Sultan Mahmood Ghazni' (CGVS, p.27). Ook hier weet u niet te zeggen hoelang voor uw vertrek dit incident plaatsvond, waar deze dam dan juist zou liggen noch welke rivier naar de dam stroomt (CGVS, p.29).

Dat u verder nog nooit hoorde van andere onthoofdingen die plaatsvonden in Ghazni, maakt het des te ongeloofwaardiger dat u in deze provincie zou gewoond hebben (CGVS, p.28). Zo vonden in Ghazni in het jaar 2015 tal van onthoofdingen plaats (zie administratief dossier). Gezien hiervan overwegend mensen van uw Hazara etnie het slachtoffer werden, kan men wel verwachten dat u hiervan op de hoogte bent. Het is niet aannemelijk dat iemand die tot 2015 altijd in de regio Ghazni zou hebben gewoond en gewerkt, blijk geeft van dergelijke vage en oppervlakkige kennis in verband met de veiligheidssituatie aldaar.

Ook als u het heeft over de districtschef van Jaghatu, nochtans een belangrijke en zichtbare functie, brengt u een weinig correct of gedetailleerd relaas. Zo geeft u aan dat Mohammed Daud districtshoofd werd ná uw vertrek uit Afghanistan. U verklaart eveneens dat hij nog leeft (CGVS, p.25 & 26). Nochtans werd hij vermoord op 22 oktober 2015, zo'n twee maanden voor u in België zou zijn aangekomen (zie administratief dossier). Opnieuw toont deze foutieve kennis aan dat u toen niet in Jaghatu was. Volgens uw verklaringen was Mohammad Amin ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan districtshoofd en bekleedde hij deze functie sinds drie of vier maanden (CGVS, p.25). Deze verklaring verbaast, gezien deze man al jarenlang en zeker sinds 2011 in functie was (zie administratief dossier). De vaststelling dat u niet eens weet te vertellen wat diens etniciteit was, lijkt ook al te bevestigen dat de man u in werkelijkheid geheel onbekend is (CGVS, p.25).

Verder dient te worden opgemerkt dat niet alleen uw verblijf in het district Jaghatu in de provincie Ghazni ongeloofwaardig blijkt. Ook aan het door u voorgehouden profiel kan niet het minste geloof worden gehecht. Naast uw werkzaamheden als handelaar verklaart u actief te zijn geweest als bewaker in een school in uw dorp. Echter, u spreekt zich tegen wat betreft de duur van uw werkzaamheden. U verklaart dat u hier ooit werkte maar dat u stopte toen de school werd vernield door de Taliban (CGVS, p.14). Bij de DVZ verklaarde u nochtans dat u tot de laatste maand voor vertrek in deze school werkte en maakte u geen enkele melding van een incident met de Taliban (verklaring DVZ, vraag 12). Het is opnieuw veelzeggend dat u tijdens uw gehoor bij het CGVS niet weet te zeggen hoelang voor uw vertrek uit Afghanistan deze school dan wel zou vernield zijn geweest (CGVS, p.14). Bovendien werd u bij de DVZ de vraag gesteld in welke school u werkte en wist u deze vraag niet eens te beantwoorden, een zeer opmerkelijke vaststelling en opnieuw een aanwijzing dat u niet in de regio woonde (verklaring DVZ, vraag 12). Dat ze u deze vraag niet hebben gesteld, zoals u nu verklaart, overtuigt geenszins gezien het weinig aannemelijk lijkt dat een werknemer van de DVZ dergelijke zaken zou uitvinden en toevoegen aan uw verklaringen (CGVS, p.8). U weet evenmin te beantwoorden of het een nieuwe functie was die u zou bekleed hebben of dat u iemand zou vervangen hebben (CGVS, p.8). Men kan verwachten dat u dit wel weet. Verder verklaart u dat u nog in Afghanistan was toen het document dat u neerlegt door uw directeur werd opgesteld (CGVS, p.22). Na confrontatie met de vaststelling dat dit document werd uitgereikt op de 4de van de eerste maand van 1395 (=23 maart 2016), toen u zich dus al in België bevond, wijzigt u uw verklaringen door te stellen dat slechts een gedeelte van dit document werd opgesteld toen u nog in Afghanistan was (CGVS, p.22). Dergelijke argumentatie kan bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Ook uw werkzaamheden als landbouwer kunnen maar moeilijk als waarachtig worden beschouwd. U verklaart dat u uw oom, die aardappelen en alfalfa zou cultiveren, op zijn landbouwgronden hielp (CGVS, p.7 & 9 & verklaring DVZ, vraag 12). Gevraagd wat u dan moest doen, verklaart u dat u instond voor het ophalen van de alfalfa en het naar huis te brengen (CGVS, p.9). U weet evenwel niet te zeggen in welke maanden alfalfa dan wel geoogst wordt (CGVS, p.22). Op de vraag in welke maanden aardappelen worden geoogst, blijft u het antwoord opnieuw schuldig (CGVS, p.23). Gezien u wel degelijk de Afgaanse kalender kent, kan men wel verwachten dat u dit weet. Het CGVS kan aldus ook geen geloof hechten aan uw verklaring dat u als landbouwer actief was. Bovendien bevestigt uw

gebrekkige kennis van de landbouw eens te meer dat u niet woonde in een agrarische omgeving zoals Gul Bawri.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt duidelijk dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in Jaghatu woonde. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Jaghatu heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Desalniettemin wijst het CGVS ook op het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas, dat ondermijnd wordt door de vage, summiere en weinig logische verklaringen die u hieromtrent aflegt. Zo weet u niet met zekerheid te zeggen of de Taliban u dan wel vier of vijf keer zouden hebben tegengehouden noch wanneer dit voor het laatst zou zijn gebeurd (CGVS, p.10 & 11). Ze zouden u een keer tegengehouden hebben en gevraagd hebben om bij hen aan te sluiten (CGVS, p.11). Vervolgens zou u simpelweg hebben geantwoord dat u niet wou, sloegen ze u en zouden ze u naar huis gestuurd hebben (CGVS, p.10-12). Dit is een weinig logische verklaring. Men kan verwachten dat deze organisatie een daadkrachtiger optreden aan de dag legt indien men u werkelijk zou willen rekruteren.

Het hele gegeven op zich, als zouden de Taliban zich hebben gewend tot een persoon van Hazara origine om zich bij hen aan te sluiten, is overigens niet aannemelijk. De Taliban beschouwen de sjjiitische Hazara's eerder als ongelovigen. Uw eigen verklaringen lijken dit bovendien te bevestigen, gezien u zelf geen enkele Hazara kent die bij de Taliban aansloot (CGVS, p.17). Dat u bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt, bevestigt het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde problemen. U verklaarde bij de DVZ dat u op weg naar het werk werd tegengehouden door de Taliban, dat ze u sloegen en dat u met een mes werd gesneden (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor bij het CGVS daarentegen, verklaart u dat het uw oom was die u zou gesneden hebben (CGVS, p.12). Dat u de zaken ook zo verklaarde bij de DVZ lijkt uitgesloten (CGVS, p.12). Zo sprak u bij de DVZ over de Taliban die u sloegen en ging u vervolgens verder met de stelling dat u met een mes werd gesneden, waardoor men er mag van uitgaan dat u verwees naar de Taliban. Daarnaast is uw verklaring dat u denkt dat uw oom bij de Taliban is aangesloten louter en alleen omdat hij een wreed persoon zou zijn, daarbij weinig serieus (CGVS, p.10). Dat u dergelijke weinig logische en tegenstrijdige verklaringen aflegt, bevestigt het frauduleuze karakter van uw asielrelaas.

Gezien al deze vaststellingen maakt u het niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen (CGVS, p.27), dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopieën van uw paspoort lijken aan te tonen dat u in Ghazni geboren bent, een element dat in deze beslissing an sich niet wordt betwist. Hiermee toont u evenwel niet aan dat u tot voor vertrek naar België in Jaghatu zou gewoond hebben. Uw taskara kan uw identiteit en herkomst slechts staven in geval van geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijk document bijzonder relatief. Dezelfde opmerking geldt voor de brief van uw werkgever. Bovendien werd hierboven reeds aangetoond dat de datum van afgifte van dit document niet strookt met uw verklaringen.

De medische documenten die u neerlegt tonen aan dat u in België een hartoperatie onderging. Dat u omwille van deze operatie nu aan geheugenverlies zou lijden, zoals u verklaart (CGVS, p.5), wordt met deze documenten op geen enkele manier aangetoond. Integendeel, u zou aan uw dokter op 8 maart 2018, de dag voor uw gehoor bij het CGVS, nog hebben aangegeven dat u geen klachten ondervindt (zie administratief dossier). Uw dokter maakt evenmin melding van geheugenverlies. Moest u verder van mening zijn dat uw medische problemen een element is dat kan leiden tot het verwerven van een verblijfsrechtelijke status, dan dient u zich hiervoor tot de geëigende procedure (9ter) te wenden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève) en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tevens is de verzoekende partij van mening dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout heeft begaan.

2.1.1. De verzoekende partij voert aan dat *in casu* geen grondige analyse is gebeurd van haar verzoek om internationale bescherming met inachtneming van haar specifieke profiel. Zij wijst erop dat zij ongeletterd is, nooit naar school is gegaan en sinds de dood van haar beide ouders toevertrouwd was

aan een oom die haar mishandelde en als zijn dienaar beschouwde. De gebeurtenissen in haar land van herkomst zouden de verzoekende partij opgezaald hebben met psychische problemen die enkel verergerden als gevolg van verschillende operaties en de zware medicatie die daarop volgde. De verzoekende partij betoogt dat zij als gevolg van geheugenproblemen en bijwerkingen van haar medicatie niet in staat was om te worden gehoord in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Ter verklaring van haar gebrekkige verklaringen met betrekking tot de geografie en gebeurtenissen in haar regio van herkomst, wijst de verzoekende partij erop dat zij haar district zelden heeft verlaten en haar dorp enkel verliet om naar de Sahnama-markt in Ghazni-stad te gaan, telkens via dezelfde route. De verwerende partij zou ten onrechte schoolse kennis van haar verwachten. Omwille van haar zorgen en het constante toezicht van haar oom, zou verzoekende partij afgesneden zijn geweest van de wereld om haar heen.

De verzoekende partij voert verder aan dat veel inconsistenties en lacunes in haar verklaringen eigenlijk een interpretatieprobleem betreffen. Zij stelt dat de tijdens het gehoor aanwezig tolk geen Afghaan maar een Iranees was en dat zij veel moeite had om de haar gestelde vragen te begrijpen. Dit zou verklaren waarom zij meerdere keren naast de kwestie heeft geantwoord. Sommige vragen zouden haar ook nooit zijn gesteld en verschillende van haar antwoorden zouden niet correct zijn vertaald door de tolk. De verzoekende partij beweert dat zij haar problemen met de tolk heeft kenbaar gemaakt tijdens het gehoor, maar dat de dossierbehandelaar haar zei dat het gehoor moest worden verdergezet. Toen haar aan het einde van het gehoor werd gevraagd of zij de tolk goed had begrepen, zou de verzoekende partij zich verplicht hebben gevoeld om bevestigend te antwoorden. De verzoekende partij wijst er in dit verband op dat:

“- Hij heeft tijdens het gehoor duidelijk gezegd heeft dat de Oezbeken niet aanwezig waren in zijn district, maar in 4 naburige districten.

- Hij vertelde ook gedurende het gehoor dat er in de winter veel water onder de brug stroomde en dat er in de zomer geen water was.

- Hij kende ook de 2 andere namen die gebruikt worden om het district Jaghatu aan te duiden en heeft deze namen ook gezegd.

- Verzoeker meent ook dat er tijdens het gehoor geen enkele vraag over de moskeeën in Ghazni gesteld werd.

- Hij heeft nooit verklaard dat hij een kind was tijdens de onthoofdingen die hij zag. Hij legde echter uit dat er geen geënceneerde onthoofdingen plaatsvonden, dat hij de enige getuige was en dat hij heel ver weg was. Het door de verzoeker gerapporteerde gebeurtenis vond plaats een maand voor zijn vertrek uit Afghanistan. De tolk Dari aanwezig op het kantoor van de raad van de verzoeker was het om het beroep tegen de bestreden beslissing voor te bereiden verklaarde toen ook dat de verwarring zou kunnen plaatsvinden in het hoofd van de Iraanse tolk tijdens de hoorzitting tussen "heel ver weg" en "heel ver in de tijd", wat hetzelfde woord is in het Farsi en dat het aldus zou hebben vertaald dat de verzoeker kind was toen dat gebeurde.

- Met betrekking tot de aanval op de gevangenis van Ghazni, wenst de verzoeker erop wijzen dat vanwege zijn geletterdheid en zijn geheugenproblemen, hij deze gebeurtenis in de tijd (zie supra en infra) niet situeren wist, maar dat hij wel tijdens het gehoor verklaarde dat hij niet getuige was geweest van dit incident maar dat het aan hem werd gemeld. Hij heeft nooit alle details van deze aanval ontvangen.”

Volgens de verzoekende partij wordt haar recente afkomst uit het district Jaghatu ook bevestigd door haar *taskara*. Zij stelt dat hoewel corruptie in Afghanistan wijdverspreid is, dit niet betekent dat alle documenten vervalst zijn en evenmin dat haar *taskara* vervalst is. Zij wijst erop dat de verwerende partij zich beperkt tot algemene bronnen en geen bewijs voorlegt dat haar *taskara* vervalst is. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State voert de verzoekende partij aan dat nu de uitgevende instantie van haar *taskara* kan worden geïdentificeerd en het bestaan van deze instantie niet wordt betwist, de bewijskracht van dit document evenmin kan worden betwist.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor

Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De kern van verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat: de verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Gul Bawri gelegen in het district Jaghatu van de provincie Ghazni, waar zij tot aan haar komst naar België in 2015 zou hebben gewoond. De verzoekende partij verklaart dat zij na de dood van haar beide ouders aan een oom langs moederszijde werd toevertrouwd. Deze oom zou haar slecht hebben behandeld en hebben gedwongen voor hem te werken. Volgens de verzoekende partij moest zij in opdracht van haar oom appels en appelsienen verkopen op de markt in Ghazni. Op weg naar Ghazni zou de verzoekende partij vier of vijf keer zijn tegengehouden door enkele leden van de taliban. Daarbij zou zij geslagen zijn en te horen hebben gekregen dat zij zich diende aan te sluiten bij de taliban. Dit zou de verzoekende partij geweigerd hebben. Op gegeven moment zou de verzoekende partij naar haar oom langs vaderszijde in Ghazni-stad zijn gevlucht. Deze oom zou de verzoekende partij hebben aangeraden haar land van herkomst te verlaten en haar vertrek hebben geregeld. Bij terugkeer vreest de verzoekende partij te worden vermoord door ofwel de taliban of haar oom langs moederszijde.

In casu betwist de verwerende partij dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in het dorp Gul Bawri gelegen in het district Jaghatu van de provincie Ghazni heeft verbleven, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad beklemtoont dat het bepalen van de werkelijke herkomst van belang is wanneer deze streek de plaats is waar de verzoeker om internationale bescherming de bron van zijn vrees situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht.

De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal hij desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoon. Indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het hen toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad van oordeel zijn dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van

de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoeker verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de streek die hij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar hij de bron van zijn vrees situeert, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

In casu heeft de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing volgende documenten voorgelegd: haar *taskara*, uittreksels uit haar paspoort, een brief van haar werkgever uit Afghanistan en documenten die verband houden met de hartoperatie die zij in België onderging.

Middels een aanvullende nota die zij neerlegt ter terechtzitting van 11 oktober 2018 brengt de verzoekende partij een brief bij van een gezinstherapeut die verklaart de verzoekende partij psychologisch op te volgen, alsook een nieuw document in verband met haar hartoperatie.

Wat betreft verzoekers paspoort, merkt de Raad op dat dit hoogstens kan aantonen dat de verzoekende partij in Ghazni geboren is, maar niet dat zij in deze provincie, laat staan het district Jaghatu, heeft gewoond tot aan haar beweerde vertrek uit Afghanistan in 2015. Wat betreft de *taskara* alsook het document van verzoekers werkgever, dient gewezen te worden op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie stuk 14, Landeninformatie, COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 21 november 2017) waaruit blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de relevante elementen van verzoekers relaas aan te tonen. Zo werd ook terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing. De kritiek dat *in casu* geen bewijs wordt voorgelegd dat verzoekers *taskara* vervalst is en dat meerdere officiële vermeldingen op deze *taskara* er minstens op wijzen dat deze echt is, is in deze niet dienstig. Immers blijkt uit vaste rechtspraak van de Raad van State dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714). Zulks is *in casu* gebeurd.

De medische documenten en de brief van de gezinstherapeut bevatten geen aanwijzingen met betrekking tot verzoekers voorgehouden herkomst uit het district Jaghatu van de provincie Ghazni.

Gezien deze vaststellingen en uiteengezette redenen, oordeelt de Raad dat de bewijswaarde van de voorgelegde documenten dan ook uiterst relatief is.

Omwille van de relatieve bewijswaarde ervan, volstaan voormelde documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de

verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Aangezien de verzoekende partij verklaart op 1 januari 1993 te zijn geboren in het dorp Gul Bawri gelegen in het district Jaghatu van de Afghaanse provincie Ghazni en daar heel haar leven te hebben gewoond tot haar vlucht uit haar land van herkomst, kan van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij over informatie beschikt waaruit kan blijken dat zij aldaar daadwerkelijk heeft verbleven gedurende de jaren voorafgaand aan haar komst naar België. Ook al wordt van de verzoekende partij niet verwacht dat zij over alle maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Afghanistan, en meer in het bijzonder haar beweerde regio van herkomst, een gedetailleerde kennis bezit, zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat de verzoekende partij haar herinneringen aan haar persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Uit het administratief dossier kan blijken dat de verzoekende partij ruim de mogelijkheid werd geboden haar herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die de verzoekende partij konden toelaten haar bekendheid aan te tonen met haar streek van herkomst en met de maatschappelijke en (socio-)politieke omgeving. Haar kennis is echter ontoereikend.

In de bestreden beslissing kon op goede gronden het volgende worden vastgesteld en overwogen:

“Vooreerst dient te worden gewezen op de vaststelling dat er wat schort aan uw beweerde tijdstip van vertrek uit Afghanistan. Volgens uw verklaringen zat er ongeveer een maand tussen het moment dat u Afghanistan verliet en uw aankomst in België. Dit gaat geheel in tegen de informatie zoals die terug te vinden is in de kopieën van uw paspoort. De stempels die in het paspoort zijn aangebracht, tonen aan dat u op 1 februari 2015 Afghanistan verliet en Iran binnenkwam via de stad Mashad (zie administratief dossier). U zou pas in België aangekomen zijn op 25 december 2015 (CGVS, p.20 & verklaring DVZ, vraag 31). Dat u Afghanistan eind november 2015 zou hebben verlaten, is dus uitgesloten.

Verder kan het CGVS geen geloof hechten aan uw verklaring als zou u tot voor uw vertrek uit uw land van herkomst in Jaghatu gewoond hebben. Zo dient ten eerste te worden gewezen op uw bijzonder gebrekkige geografische kennis van deze regio. Waghaz, een district dat grenst aan Jaghatu, zou u kennen maar weet u niet te situeren (CGVS, p.23). Het district Rashidan, dat eveneens grenst aan het district waarvan u beweert afkomstig te zijn, kent u niet (CGVS, p.24). U weet verder geen enkele van de nochtans talrijke omliggende provincies van Ghazni te benoemen en stelt foutief dat Daykundi geen naburige provincie is (CGVS, p.23). De dorpen Dahi Qazi, Qalandar Khail, Kala Khail en Qash Sayida, dorpen die in de nabije omgeving liggen van het dorp waar u verklaart te zijn opgegroeid, weet u niet te situeren (CGVS, p.24). Uw zeer fragmentarische kennis van de geografie van de regio, is een eerste aanwijzing dat u niet in Jaghatu heeft gewoond.

Ook met andere zaken die een inwoner van Jaghatu zou moeten weten, blijkt u niet vertrouwd. U bent bijvoorbeeld niet gekend met de namen ‘Waez Sahhid’ en ‘Bahrami Sahid’ (CGVS, p.26). Dit zijn nochtans benamingen voor Jaghatu die eveneens gangbaar zijn. De etnisch-sociale compositie van Jaghatu is u ook ongekend. Zo stelt u dat er Oezbeken in het district zouden wonen (CGVS, p.26 & 27). Dit is in strijd met de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Gevraagd in welke dorpen die Oezbeken dan wel wonen, moet u overigens het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.27). (...)

Ook uw beweerde werkzaamheden in Ghazni komen niet geloofwaardig over. U verklaart dat u in Ghazni-stad appels en appelsienen ging verhandelen (CGVS, p.9). U verklaart dat u dit deed in de bazaar van ‘Sehnama’, aan de brug van ‘Pul e Maida’. U kan echter geen enkele andere bazaar in deze stad noemen, toch wel markant voor een handelaar (CGVS, p.15). Of er water liep onder de brug waar u zou gewerkt hebben kan u niet zeggen, wat eveneens opmerkelijk is (CGVS, p.16). U bent evenmin op de hoogte van het feit dat Ghazni-stad een voor de regio belangrijke luchthaven heeft (CGVS, p.16). U zou wel weten dat in Ghazni een militaire basis ligt maar weet niet of hier buitenlanders actief waren. Dit verbaast wederom, gezien zowel Amerikaanse als Poolse troepen jarenlang instonden voor de veiligheid in de stad en de omliggende districten. (...)(CGVS, p.29). Verder wordt u gevraagd welke districten men dient te passeren om van uw dorp in Ghazni te geraken maar weet u slechts twee dorpen te benoemen. Van het district ‘Walimuhammad-e-Shahid’, dat u onvermijdelijk dient te doorkruisen, hoorde u nog nooit (CGVS, p.15). Dat u in Ghazni stad zou hebben gewerkt, blijkt alleszins niet uit uw verklaringen.

U wordt voorts gevraagd enkele incidenten te benoemen die zouden hebben plaatsgevonden in Jaghatu, maar uw kennis blijkt ook hier beperkt. U haalt een incident aan waarbij u getuige zou zijn geweest van een onthoofding van mensen (CGVS, p.17). Opvallend genoeg weet u niet over welke mensen het dan wel juist zou gegaan zijn. Geconfronteerd met het feit dat u dit toch zou moeten weten, zeker gezien u ook verklaart dat dit in uw dorp zou gebeurd zijn, antwoordt u dat u nog kind was (CGVS, p.17). Gezien u drieëntwintig jaar oud zou zijn geweest ten tijde van dit incident, kan dergelijk antwoord niet bepaald serieus worden genomen. (...)

U haalt verder het mediagenieke incident aan waarbij de gevangenis van Ghazni werd aangevallen en geeft aan dat u toen nog in Afghanistan was, dit terwijl u eerder in het gehoor nog verklaarde dat u al vertrokken was (CGVS, p.27 & 28). Gezien dit incident plaatsvond op 14 september 2015, meer dan een half jaar nadat u volgens de gegevens in uw paspoort Afghanistan verliet, is het nochtans uitgesloten dat u toen in Afghanistan kon geweest zijn en dient onvermijdelijk te worden vastgesteld dat uw beperkte kennis aangaande bepaalde zaken weinig authentiek en veeleer ingestudeerd blijkt. Dat u verder werkelijk niets over deze "jail break" weet te vertellen, bevestigt overigens dat u zich toen niet in Jaghatu bevond (CGVS, p.28). U haalt verder nog een ander incident aan waarbij u wel nog in Jaghatu zou gewoond hebben, namelijk de overstroming van de belangrijke waterdam van 'Sultan Mahmood Ghazni' (CGVS, p.27). Ook hier weet u niet te zeggen hoelang voor uw vertrek dit incident plaatsvond, waar deze dam dan juist zou liggen noch welke rivier naar de dam stroomt (CGVS, p.29).

Dat u verder nog nooit hoorde van andere onthoofdingen die plaatsvonden in Ghazni, maakt het des te ongeloofwaardiger dat u in deze provincie zou gewoond hebben (CGVS, p.28). Zo vonden in Ghazni in het jaar 2015 tal van onthoofdingen plaats (zie administratief dossier). Gezien hiervan overwegend mensen van uw Hazara etnie het slachtoffer werden, kan men wel verwachten dat u hiervan op de hoogte bent. Het is niet aannemelijk dat iemand die tot 2015 altijd in de regio Ghazni zou hebben gewoond en gewerkt, blijk geeft van dergelijke vage en oppervlakkige kennis in verband met de veiligheidssituatie aldaar.

Ook als u het heeft over de districtschef van Jaghatu, nochtans een belangrijke en zichtbare functie, brengt u een weinig correct of gedetailleerd relaas. Zo geeft u aan dat Mohammed Daud districtshoofd werd ná uw vertrek uit Afghanistan. U verklaart eveneens dat hij nog leeft (CGVS, p.25 & 26). Nochtans werd hij vermoord op 22 oktober 2015, zo'n twee maanden voor u in België zou zijn aangekomen (zie administratief dossier). Opnieuw toont deze foutieve kennis aan dat u toen niet in Jaghatu was. Volgens uw verklaringen was Mohammad Amin ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan districtshoofd en bekleedde hij deze functie sinds drie of vier maanden (CGVS, p.25). Deze verklaring verbaast, gezien deze man al jarenlang en zeker sinds 2011 in functie was (zie administratief dossier). (...)

Verder dient te worden opgemerkt dat niet alleen uw verblijf in het district Jaghatu in de provincie Ghazni ongeloofwaardig blijkt. Ook aan het door u voorgehouden profiel kan niet het minste geloof worden gehecht. Naast uw werkzaamheden als handelaar verklaart u actief te zijn geweest als bewaker in een school in uw dorp. Echter, u spreekt zich tegen wat betreft de duur van uw werkzaamheden. U verklaart dat u hier ooit werkte maar dat u stopte toen de school werd vernield door de Taliban (CGVS, p.14). Bij de DVZ verklaarde u nochtans dat u tot de laatste maand voor vertrek in deze school werkte en maakte u geen enkele melding van een incident met de Taliban (verklaring DVZ, vraag 12). Het is opnieuw veelzeggend dat u tijdens uw gehoor bij het CGVS niet weet te zeggen hoelang voor uw vertrek uit Afghanistan deze school dan wel zou vernield zijn geweest (CGVS, p.14). Bovendien werd u bij de DVZ de vraag gesteld in welke school u werkte en wist u deze vraag niet eens te beantwoorden, een zeer opmerkelijke vaststelling en opnieuw een aanwijzing dat u niet in de regio woonde (verklaring DVZ, vraag 12). Dat ze u deze vraag niet hebben gesteld, zoals u nu verklaart, overtuigt geenszins gezien het weinig aannemelijk lijkt dat een werknemer van de DVZ dergelijke zaken zou uitvinden en toevoegen aan uw verklaringen (CGVS, p.8). U weet evenmin te beantwoorden of het een nieuwe functie was die u zou bekleed hebben of dat u iemand zou vervangen hebben (CGVS, p.8). Men kan verwachten dat u dit wel weet. Verder verklaart u dat u nog in Afghanistan was toen het document dat u neerlegt door uw directeur werd opgesteld (CGVS, p.22). Na confrontatie met de vaststelling dat dit document werd uitgereikt op de 4de van de eerste maand van 1395 (=23 maart 2016), toen u zich dus al in België bevond, wijzigt u uw verklaringen door te stellen dat slechts een gedeelte van dit document werd opgesteld toen u nog in Afghanistan was (CGVS, p.22). Dergelijke argumentatie kan bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Ook uw werkzaamheden als landbouwer kunnen maar moeilijk als waarachtig worden beschouwd. U verklaart dat u uw oom, die aardappelen en alfalfa zou cultiveren, op zijn landbouwgronden hielp

(CGVS, p.7 & 9 & verklaring DVZ, vraag 12). Gevraagd wat u dan moest doen, verklaart u dat u instond voor het ophalen van de alfalfa en het naar huis te brengen (CGVS, p.9). U weet evenwel niet te zeggen in welke maanden alfalfa dan wel geoogst wordt (CGVS, p.22). Op de vraag in welke maanden aardappelen worden geoogst, blijft u het antwoord opnieuw schuldig (CGVS, p.23). Gezien u wel degelijk de Afghaanse kalender kent, kan men wel verwachten dat u dit weet. Het CGVS kan aldus ook geen geloof hechten aan uw verklaring dat u als landbouwer actief was. Bovendien bevestigt uw gebrekkige kennis van de landbouw eens te meer dat u niet woonde in een agrarische omgeving zoals Gul Bawri."

Bovenstaande motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent, en worden derhalve door de Raad overgenomen.

Met betrekking tot verzoekers profiel van ongeschoolde en ongeletterde jongeman die zijn ouders op jonge leeftijd verloor en mishandeld werd door zijn oom, is de Raad van oordeel dat dit het vastgestelde gebrek aan kennis van de geografie, politieke situatie en veiligheidssituatie in verzoekers voorgehouden regio van herkomst niet kan verschonen of verklaren. Zelfs van een ongeschoold en ongeletterd persoon kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerde regio van afkomst. Het gegeven dat de verzoekende partij ongeletterd is en niet in de gelegenheid was om schoolse kennis op te doen, kan haar gebrekkige kennis betreffende haar directe en persoonlijke leefwereld niet toedekken. Zij toont bovendien niet aan dat laaggeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en zij hierdoor niet in staat is haar eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Uit het gehoorverslag blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige duidelijke vragen stelde en dat de verzoekende partij kennelijk kon volgen en de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. Van de verzoekende partij kan dan ook verwacht worden dat zij correct kan antwoorden op eenvoudige vragen over de geografische, politieke en veiligheidssituatie in haar voorgehouden land en regio van herkomst – zijnde haar onmiddellijke leefwereld –, wat niet het geval bleek te zijn. Om deze vragen correct te kunnen beantwoorden is geen verregaande politieke of geografische kennis vereist. Ze gaan immers over de dagdagelijkse realiteit van elke inwoner uit die streek. Haar gebrek aan scholing en de preciaire familiale situatie waarin de verzoekende partij zich in Afghanistan zou hebben bevonden kan evenmin op afdoende wijze verklaren waarom zij betreffende haar werkzaamheden als handelaar en bewaker op een school dermate incoherente en gebrekkige verklaringen aflegt. De verzoekende partij laat uitschijnen dat zij in haar land van herkomst geïsoleerd leefde van de wereld om haar heen, maar uit haar verklaringen blijkt niet dat zij een kluizenaarsbestaan leidde in het huis van haar oom. Zo ving zij via andere mensen, waaronder haar ooms, bepaalde zaken op en kwam zij ook geregeld buiten (stuk 6, gehoorverslag, p. 27-29). Gelet op haar gebrekkige kennis van Ghazni, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij daar op de Sehnama-markt fruit moest verkopen voor haar oom, en dus evenmin dat zij haar dorp enkel zou hebben verlaten om steeds via dezelfde route naar Ghazni te gaan.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te kampen had met psychische en geheugenproblemen, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij niet aantoonbaar noch aannemelijk maakt dat haar oordeelsvermogen ten tijde van het gehoor dermate was aangetast door haar mentale toestand dat zij niet in staat zou zijn geweest om correcte en volledige verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij tijdens het gehoor signaleerde dat zij sinds haar (hart)operatie geheugenproblemen heeft. Daarop verzocht de dossierbehandelaar haar uitdrukkelijk het te laten weten indien zij het antwoord op een vraag niet zeker wist, eerder dan lukraak te antwoorden (stuk 6, gehoorverslag, p. 5). De uitleg dat de verzoekende partij zich gedwongen voelde te antwoorden, kan niet op afdoende wijze verklaren waarom zij het advies van de dossierbehandelaar niet zou hebben gevolgd. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op bepaalde vragen heeft geantwoord dat zij het niet wist, maar nergens uit blijkt dat zij in die gevallen het antwoord schuldig moest blijven omwille van geheugenproblemen en zij het antwoord dus ooit wél wist (stuk 6, gehoorverslag, p. 22, 23, 25, 27-29). Enkel naar aanleiding van de vraag hoe lang voorafgaand aan haar vertrek zij haar paspoort ging halen in Kaboel en de opmerking van de dossierbehandelaar dat zij onmogelijk zes maanden in Iran kan hebben verbleven indien zij een maand onderweg was van Afghanistan naar België gaf de verzoekende partij aan dat zij geheugenproblemen heeft sinds zij ontwaakte uit een coma na haar operatie. De dossierbehandelaar vroeg toen uitdrukkelijk of de verzoekende partij het gehoor wenste stop te zetten, maar de verzoekende partij gaf aan dat niet te willen (stuk 6, gehoorverslag, p. 20). Ook de bij het gehoor aanwezige advocaat heeft blijkens het gehoorverslag op geen enkel ogenblik aangegeven dat de verzoekende partij omwille van haar psychische problematiek niet (langer) in staat zou zijn om eenvoudige vragen waarmee gepeild werd

naar haar herkomst naar behoren te beantwoorden. Na afloop van het gehoor heeft de advocaat aangegeven dat het gehoor goed verlopen was (stuk 6, gehoorverslag, p. 30).

Uit de medische verslagen die werden opgesteld door de cardioloog naar aanleiding van controles na de hartoperatie die de verzoekende partij onderging, blijkt niet dat de verzoekende partij op enig moment geheugen- of concentratieproblemen heeft gemeld. In het verslag van 8 maart 2018, betreffende een consultatie die drie weken voor het gehoor plaatsvond, kan worden gelezen dat het goed gaat met de verzoekende partij en dat zij geen specifieke klachten heeft en geen melding maakt van hartkloppingen of malaise. Volgens het verslag van 22 mei 2018 maakte de verzoekende partij op 16 mei 2018 wel melding van hartkloppingen en duizeligheid, maar verklaarde zij nooit last te hebben gehad van malaise of bewustzijnsverlies. Ook uit het verslag betreffende de nierproblemen waarmee de verzoekende partij zou hebben gekampt en waarvoor zij in oktober 2017 een operatie zou hebben ondergaan, kan geen aantasting van haar geheugen blijken.

Uit de brief van de gezinstherapeut van 4 september 2018, neergelegd ter terechtzitting van 11 oktober 2018, blijkt dat de verzoekende partij psychologisch wordt opgevolgd. In de brief kan worden gelezen dat de verzoekende partij na haar aankomst in België werd gehospitaliseerd en geopereerd aan haar hart. Een week na deze operatie zou de verzoekende partij uit een coma zijn ontwaakt en vervolgens maar beetje bij beetje zijn hersteld. Toen zij twee maanden later werd geconvoceerd door de verwerende partij, zou zij nog steeds verzwakt zijn geweest. De verzoekende partij zou in de loop van het gehoor door vermoeidheid haar concentratie hebben verloren en hierdoor zou haar geheugen zijn aangetast. In de brief staat verder dat de verzoekende partij last heeft van postoperatieve psychische nawerkingen en acute lichamelijke klachten zoals angststoornissen, slapeloosheid, zenuwachtigheid, chronische vermoeidheid en concentratieverlies. De Raad merkt op dat deze brief geen medisch attest betreft, waaruit na een diepgaand medisch onderzoek onomstotelijk blijkt dat het cognitief geheugen van de verzoekende partij ten tijde van haar gehoor dermate was aangetast dat zij niet in staat was een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. De vaststellingen van de therapeut blijken louter te zijn gebaseerd op verzoekers verklaringen en dateren van zes maanden na het gehoor. Het is niet ernstig te noemen dat de verzoekende partij zo lang zou hebben gewacht om deze problemen te signaleren.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat veel inconsistenties en lacunes in haar verklaringen in feite te wijten zijn aan problemen met de tolk, kan zij niet overtuigen. De bewering als zou de verzoekende partij melding hebben gemaakt van problemen om de tolk te begrijpen, vindt geen steun in het gehoorverslag. Het houdt geen steek dat de verzoekende partij deze problemen zou hebben ondervonden, ze ook zou hebben gesignaleerd wanneer ze zich stelden, maar dan aan het einde van het gehoor niet zou hebben aangegeven de tolk niet goed te hebben begrepen omdat zij druk zou hebben gevoeld hierover te liegen. Het loutere feit dat de tolk Dari Iraans zou zijn geweest en daardoor mogelijks een ander accent hanteerde dan de verzoekende partij – wat overigens niet wordt aangetoond – kan het geheel van de vaststellingen niet op afdoende wijze verklaren. Waar de verzoekende partij beweert dat zij bepaalde informatie wel zou hebben gegeven, maar dat haar antwoorden verkeerd werden vertaald – wat zou verklaren waarom hiervan niets kan worden teruggevonden in het gehoorverslag – en dat bepaalde vragen haar simpelweg niet werden gesteld, stelt de Raad vast dat deze uitleg fundamenteel verschilt van de psychologische verklaring voor de vaststellingen van de bestreden beslissing. Dat de verzoekende partij enerzijds op vele vragen het antwoord schuldig moest blijven omdat zij te kampen had met geheugenproblemen gerelateerd aan haar slechte mentale gezondheidstoestand en anderzijds veel vragen wél correct zou hebben beantwoord maar haar antwoorden gewoon niet juist werden vertaald, komt de Raad voor als een onaannemelijke samenloop van omstandigheden. De verzoekende partij beperkt zich dienaangaand tot loutere beweringen die op geen enkele wijze steun vinden in het administratief dossier of enig ander begin van bewijs.

Gelet op het voorgaande, slaagt de verzoekende partij er niet in de hoger weergegeven gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen.

De Raad kan, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, geen geloof hechten aan verzoekers beweerde herkomst uit het dorp Gul Bawri gelegen in het district Jaghatu van de provincie Ghazni. Samen met de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde regio van herkomst, leidt deze vaststelling ertoe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerde vervolgingsfeiten, daar deze onlosmakelijk met zijn verblijfplaats zijn verbonden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij haar voorgehouden herkomst uit het district Jaghatu van de provincie Ghazni niet aannemelijk maakt, noch dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of de verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare

substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS